

Komentář k Evangeliumu na svátek Svaté rodiny : „Dítě rostlo“

Evangelium neděle vánočního
oktávu, Svátek Svaté rodiny
Ježíše, Marie a Josefa (cyklus B)

30.12.2023

Evangelium (Lk 2,22-40)

Když nadešel čas očišťování podle
Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do
Jeruzaléma, aby ho představili Pánu,
jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno

prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata.

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužří smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha:

„Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“

Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil:

„On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“

Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma.

Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo,

bylo plné moudrosti a milost Boží
byla s ním.

Komentář

Letošní Evangelium svátku Svaté rodiny je tvořeno různými výjevy z Ježíšova dětství, jak je uspořádal svatý Lukáš. V těchto pasážích jako by se ozývaly láskyplné vzpomínky Panny Marie. Když byl Ježíš ještě nemluvně a dny rituálního očišťování jeho matky skončily, šli představit Dítě do chrámu. Maria a Josef museli za Ježíše jako prvorozeného syna zaplatit výkupné a přinést rituální očištnou oběť za jeho matku. Svatá rodina je chudá, a proto daruje dvě hrdličky.

Vyprávění je zasazeno do kontextu jeruzalémského chrámu, který Svatá rodina zbožně navštěvovala, jak o něco později zmiňuje sám Lukáš (srov. Lk 2,41). Přinejmenším dvě z těchto cest do Jeruzaléma a Chrámu měly zůstat v paměti Svaté rodiny:

scéna uvedení a když se Marii a Josefovi ztratil dvanáctiletý Dítě- Ježíš.

V dnešním úryvku vystupuje přítomnost prorokyně Anny, která přichází chválit Boha a mluvit o Něm zbožným lidem očekávajícím vykoupení. Zdůrazněn je také Simeonův radostný zpěv a jeho důležitá proroctví o Dítěti, které se stane znamením odporu ve světě, a o Panně Marii, jejíž čistou duši pronikne meč.

Den uvedení-představení Ježíše byl proto prostoupen šerosvitem radosti i bolesti. V jistém smyslu budoucí kříž už předem vrhl stín do srdcí Marie a Josefa, i když velikonoční světlo spásy bylo zahlédnuto, opěvováno a šířeno ženami a muži Božími.

V každé scéně vystupuje Svatá rodina jako vzor ctnosti a normálního rodinného života. Lukáš například

třikrát zdůrazňuje, že vše dělali "podle zákona Páně". Tento výraz zdůrazňuje zbožnou poslušnost Svaté rodiny vůči mojžíšským předpisům. Dále se Svatá rodina vydala do Betléma ke sčítání obyvatel, čímž prokázala svou poslušnost vůči občanské autoritě. Jsou to lekce pokory a poslušnosti v plnění toho, co nařizuje kompetentní a legitimní autorita, a to jak náboženská, tak občanská.

Pak Lukáš ve stručném shrnutí vypráví o tom, co by mohlo být velmi osobní vzpomínkou i mnoha rodičů, kteří s radostí a úžasem sledují, jak dítě rychle roste a dospívá. V Ježíšově dětství i v životě Svaté rodiny probíhalo vše prostě a přirozeně. Jejich věrný způsob naplňování Božího zákona přicházením do chrámu se odrážel i v celém jejich běžném životě, ve vztazích s druhými lidmi, ve způsobu práce a

odpočinku, a dokonce i v jejich vnějším chování.

„Když Ježíš rostl a žil jako jeden z nás, zjevil nám, že lidská existence, obyčejné a všední jednání má jistý božský smysl. Kdykoli jsme o této pravdě rozjímali, vždy nás uváděla v úžas myšlenka na třicet let jeho obyčejného, skrytého života, na oněch třicet let, která tvoří největší část jeho pozemského přebývání mezi lidmi, jeho bratry. Jsou to roky ve stínu, ale pro nás jasné jako sluneční svit. Nebo lépe jako záře, osvěcující naše dny a dávající jim jejich skutečný smysl; neboť jsme obyčejní křesťané, kteří vedou normální život jako milióny lidí na nejrůznějších místech země“ ^[1].

Pablo M. Edo

^[1] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, 14.

Pablo M. Edo // Shutterstock

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-hle-sluzebnice-
pane/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-hle-sluzebnice-pane/) (13.08.2025)